

Jacobo Feijóo
Martín Rodríguez

El cas del malefici pirata

ZEBRA

Una invitació

En aquella ocasió em van despertar els sorolls al laboratori d'en **Lazlo**. **Bum, plas, nyic, nyec, clonc.**

Vaig obrir els ulls amb molt d'esforç. Estava a l'inrevés: tenia els peus on havia de tenir el cap. Vaja, que m'havia girat en el taüt. Com ja saps, els vampirs dormim en taüts, però el que els *convencionals* com tu desconeu és que per dins són embuatats i tovets. De fet, si tanques la tapa, quasi no hi entren els sorolls ni la llum i s'hi dorm fenomenal, d'allò més calentó.

Em vaig alçar com vaig poder. Aquella nit havia tin-

gut malsons. Havia somiat que l'*influencer* que m'agradava, en **Massí Modutti**, descobria que jo era una vampira. Després em portaven amb una persona molt vella i molt sàvia que m'explicava el motiu pel qual jo era una vampira i per què no podia sortir als vídeos ni a les fotos de les meves xarxes socials. Tot molt confús i embolicat.

Estava tan adormida que anava trontollant i ensope-

gant amb tot el que es creuava en el meu camí. Al fons continuava sentint-se soroll al laboratori del meu amic el científic (**Bum, nyec, nyic, raaas, catric, catrac**) i, després de servir-me un Cacaosang amb cereals de carbassa i un suc de cucs, hi vaig anar a veure què passava.

He de reconèixer que el que vaig descobrir em va sorprendre i em va deixar sense paraules.

Davant de mi hi havia la meva mascota, en **Chong Duy**, amb una espècie de perol ple de cables al cap. Òbviament, no li feia gens de gràcia. Aquella espècie de perol s'endollava a una màquina i en Lazlo, el meu amic, mirava una pantalla d'ordinador que hi estava incrustada. La resta del laboratori estava plena d'andròmines.

–Què feu? –vaig preguntar, intrigada.

–Mesuro els cinc tipus d'ones cerebrals d'en Chong Duy –va explicar en Lazlo–. Ja tinc definides les delta, les theta i les alfa, però no acabo de fixar les beta ni les gamma.

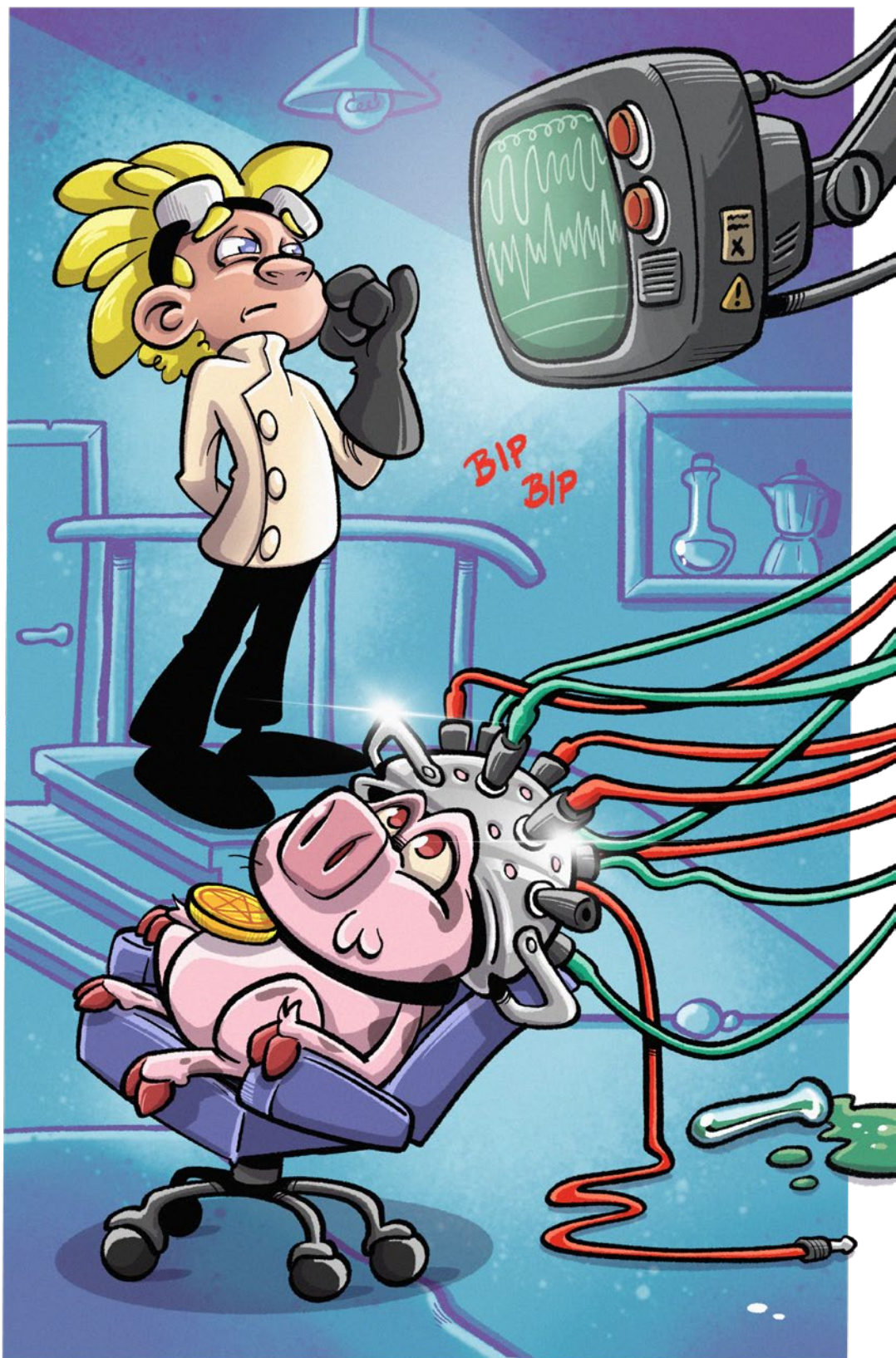
En Chong Duy em va mirar amb uns ulls que suplicaven ajuda urgent. Volia sortir d'allà com fos.

Vaig fer un glop del meu Cacaosang i vaig emetre un suau i educat gargamelleig:

–Ehem, uhhh..., ehem... I per què fas això, Lazlo? Per curiositat, més que res... Potser en Chong Duy vol descansar una estona –vaig comentar, i li vaig picar l'ullet al meu porc vietnamita.

–Ara ho veuràs –va rematar en Lazlo girant un dial

(**creec, creec**) i movent una cadena transmissora (**zing-zing**)-. Només falta tocar aquest botó i...

Cucs peluts! De l'altaveu de la màquina en van sortir unes paraules que semblaven dites per un robot, al mateix temps que a la pantalla es llegia un text:

-Això és... -vaig dir, quasi sense paraules.

-El pensament d'en Chong Duy -va afirmar en Lazlo agitant el cap i tancant els ulls, amb cara de científic molt seriós-. Descodificant les seves ones cerebrals, podem llegir-li el pensament. Això es deu a la inferència que aquestes ones produeixen en els camps del cervell relacionats amb el llenguatge i...

Per sort va sonar el timbre en aquell moment, perquè mai entenia res del que en Lazlo m'explicava. Si sonava el timbre a la nostra *Agència Mortis Causae*, és que un nou cas tocava a les nostres portes.

Me'n vaig anar cap a l'entrada arrossegant una mica els peus mentre en Chong Duy aprofitava el descuit per treure's del damunt tot aquell desgavell de coses. Vaig obrir la porta i davant meu hi havia **el Dentoles**:

-**Carmilla, Carmilla...**, no saps què m'ha passat!

Vaig fer un altre glop de la meva tassa (record de Cignelàndia) i vaig esperar a escoltar-lo, perquè ja em coneixia la manera de parlar sense parar del Dentoles i, a més, encara estava una mica adormida.

–Recordes la meva amiga **Valèria Això És una Misèria?**

–Ni idea –se’m va avançar en Lazlo.

–És una *influencer* molt coneguda –li vaig explicar al meu amic–. Fa ressenyes dels vídeos d’altres *influencers* i dona consells. Quan un vídeo és molt dolent, diu «Això és una misèria!».

–Ella! –va intervenir el Dentoles–. Doncs ha organitzat una...

CONVENCIÓ
D'INFLUENCERS!

Òndia! No em va sortir el cor per la boca perquè les vampires estem mortes i no ens batega, però l’esglai que em vaig emportar de la impressió va ser... uff. Ja sabia el que el Dentoles em diria a continuació:

–Sé que m’has llegit el pensament! –va dir mentre en Lazlo s’afanyava a treure el seu bloc de notes per si això li valia per millorar la seva màquina–. T’hi han convidat i vinc a dir-t’ho! Serà aquesta mateixa tarda, al pavelló municipal de **Necròntia**.

En Chong Duy va començar a moure la seva cua recargolada en senyal que li abellia molt i es va rascar el coll amb la pota de darrere, i en Lazlo em va posar el seu millor somriure (forçat, perquè li costa somriure, que el noi és molt seriós) i uns ulls de quina il·lusió que em fa. Estava atrapada: no aconseguiria deslliurar-me’n.

–Bé, eeh... –vaig balbotejar.

–Sabia que acceptaries! –va resoldre el Dentoles sense donar-me temps a res–. Vaig corrent a explicar-ho a algú!

El Dentoles va fer mitja volta i, alçant els braços, se’n va anar corrent a tota pastilla en direcció a casa de la **Rula, la Maga Gandula**, mentre cridava: «Rula, no saps què m’ha passat!».

–Ains! –vaig sospirar.

Aquestes coses només em passaven a mi. Ja estava en un altre dels meus embolics. Tot i que tenia milers de seguidors a les xarxes socials, no podia sortir als vídeos

ni a les fotos perquè era una vampira. Jo deia que era per protegir la meua privacitat de la gent dolenta, però hi havia moments en què no era tan senzill dissimular i es notava que passava alguna cosa estranya. Aquesta vegada no me n'escaparia. Hi havia d'anar perquè els meus seguidors veiessin que jo era real. Havia arribat el moment de la veritat.

El meu telèfon va bronzir i va interrompre la meua angoixa, i vaig mirar de reüll qui m'havia enviat un missatge. El meu no-cor quasi em va donar un altre tomb: era en Massi Modutti, l'*influencer* que tant m'agradava!

M.

M'acaba de dir la Rula que vens a la convenció. Li ho ha dit el Dentoles fa un moment. Per fi ens coneixerem. Me'n moro de ganes!

Ai, mare meua! A Negròntia les notícies corrien de pressa, segons sembla.

En llegir aquell missatge em va agafar com una por estranya i un formigueig de nervis a la panxa. Em trobaria amb en Massi! Què pensaria si descobrís que soc una vampira? Li causaria rebuig? Fugiria?

Em vaig empassar la saliva per dir als meus amics que m'ho havia pensat millor, quan es van plantar tots dos davant meu. Anaven molt elegants, duïen esmòquing i

corbata de llacet i portaven els cabells més que repentins. Vestien de gala total.

Veient-los així em quedava clar que ja no podia negar-m'hi. Es morien de ganes d'anar-hi! Els hauria donat un disgust immens i em sabia greu.

–Ains... –vaig esbufegar, agafant la meua tassa, mentre en Chong Duy es fregava una mica el coll de l'esmòquing, que li picava.

